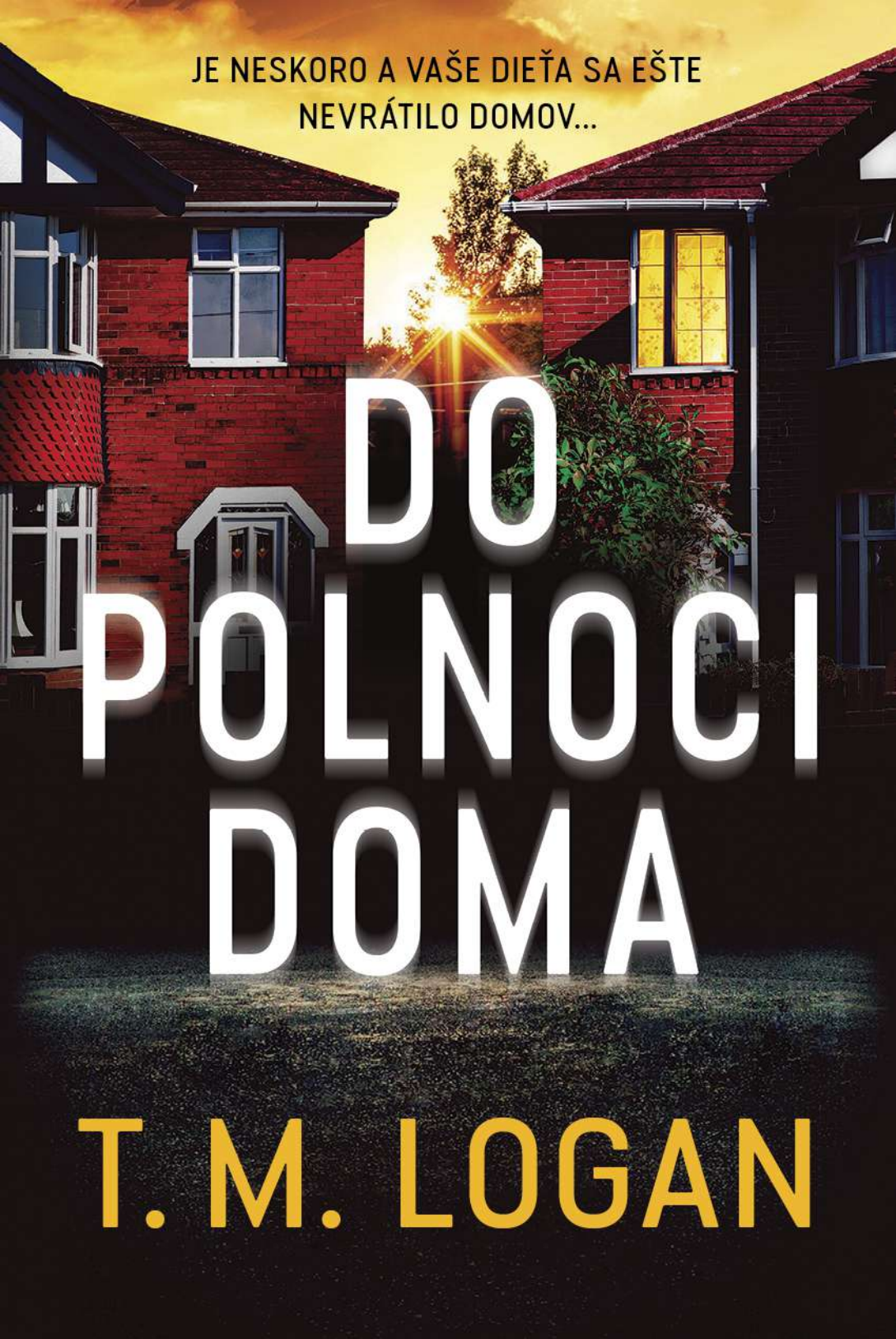

JE NESKORO A VAŠE DIEŤA SA EŠTE
NEVRÁTILO DOMOV...

DO
POLNOCI
DOMA

T. M. LOGAN

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

**DO
POLNOCI
DOMA**

T. M. LOGAN

TATRAN

Z anglického originálu T.M. LOGAN: THE CURFEW,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve ZAFFRE, an imprint of Bonnier Books UK,
Londýn 2022,

preložila Zuzana Močková-Lorková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2023 ako 5390. publikácia
a 42. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a polep podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Jazykovi redaktori David Grich, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © T.M. Logan, 2022

Translation © Zuzana Močková-Lorková 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2023

ISBN 978-80-222-1384-4

*Úžasnej manželke Sally
od najšťastnejšieho chlapa na svete.
Na počesť nášho 25. výročia.*

To múdry otec pozná vlastné dieťa.

William Shakespeare, *Kupec benátsky*

Je ťažké nechať všetko tak.

Zrejme tá najťažšia vec.

Ba čo viac, niekedy je to nemožné.

*Pretože ak necháte všetko tak, hrozí, že prídete o všetko, čo ľúbite,
o všetko, kým ste.*

No ak budete konať inak, stratíte časť samého seba. Navždy.

Nepoznám správne riešenie.

A myslím, že preto sme skončili práve tu.

NEDEĽA
12. JÚNA

1

Mal som vedieť, že sa niečo deje.

Mal som to vycítiť. To ťaživé ticho v ovzduší ako nahromadený tlak pred búrkou.

Koniec koncov, som jeho otec. Jeho prvá obranná línia. A aj posledná.

No v tejto chvíli, pár minút po tretej hodine ráno, viem len to, že bdiem.

Možno ma zo spánku vytrhol hluk z ulice, škrekot líšky alebo mačky. Alebo niečo iné. V dusnej temnote spálne vládne ticho. Obe okná sú otvorené a polovica tenkého letného paplóna visí z postele. Telefón v tichom režime leží na nočnom stolíku a žiara displeja ma na chvíľu oslepila, keď som chcel skontrolovať, či nemám správu od syna. Máme tri zlaté pravidlá: *prvé – pošli správu, aby sme vedeli, kde si*. Tesne za ním nasleduje *druhé – dodržiavaj večierku* a *tretie – zostaň vždy s kamarátmi*. Nehovoríme Connorovi, aby nepil, pretože hovoriť to tínedžerovi je ako hádzať hrach na stenu. Vypije si, nech povieme čokoľvek, takže nám ostáva jednoducho sa s tým naučiť žiť a veriť, že bude v bezpečí.

Nemám žiadnu správu od syna.

No pravdou je, že by skôr napísal mojej manželke.

Ona pokojne spí vedľa mňa a potichu dýcha v pomalom a upokojujúcom rytme. Odložím telefón a znovu zatvorím oči. Z nás dvoch som práve ja mával tvrdší spánok. Laura vždy počula Con-

nora prísť. Večierku má o polnoci. Skôr ako niektorí, ale neskôr ako iní. V bežný sobotný večer chodíeva domov okolo jedenástej, no je prvý víkend letných prázdnin po skúškach, a tak si mohol dovoliť ostať vonku trochu dlhšie.

Je doma už niekoľko hodín, pomyslím si.

Napriek tomu nedokážem znovu zaspať. Myslel sa naštartovala, ide na plné obrátky a v hlave sa mi roja rôzne myšlienky. Pred očami ešte stále vidím jasný obraz displeja telefónu. A z nejakého dôvodu musím ísť na záchod. Och, radosti stredného veku! Spustím nohy na zem, potichu kráčam cez podestu do kúpeľne a opatrne za sebou zatvorím dvere.

Cestou späť si odrazu uvedomím, že na podeste je viac svetla, ako by malo byť. Jediná žiarovka vrhá bledé tiene v chodbe na prízemí.

Lampa nad vchodovými dverami ešte stále svieti.

Connor ju mal zhasnúť po príchode domov. Presne to mu vždy hovorievame: Zhasnuté svetlo nad vchodom je pre nás znamenie, že si doma, jasné? Zapnuté svetlo znamená... zrejme o nič nejde. Jednoducho zabudol, to je všetko. Šestnásťroční na také veci zabúdajú.

Zídem na chodbu, prejdem bosými nohami po chladnej dlažbe a stlačím vypínač. Chodba sa ponorí do úplnej tmy. Chvíľu stojím a žmurkám, kým si oči zvykajú na tmu. Zašmátram po známom drevenom stĺpiku zábradlia na začiatku schodov.

Z podesty idem k malému točitému schodisku, ktoré vedie do Connorovej izby na druhom poschodí, a napínam sluch.

V dome vládne ticho.

Jednoducho nezhasol nad vchodom, nič sa nedeje. Stále necháva rozsvietené, dvere nezamyká, riad neumýva, prázdne rolky toaletného papiera nevyhadzuje a mokré uteráky hádže na podlahu v kúpeľni. To tínedžeri proste robia.

No... nespím. Možno by som mal skontrolovať, či je doma.

Pomaly kráčam po schodoch, ktoré sa krúčia doprava a potom znova doprava, prekráčim však tretí schod – ten vŕzga – a opa-

trne vojdem na podestu. Predo mnou je dvojce dverí. Naboku je prázdna izba, Connorova je na konci a zaberá dve tretiny najvyššieho poschodia pod zvažujúcou sa strechou.

Dvere má privreté. Opatrne ich otvorím a vojdem do izby. Vítajú ma známe pachy letného potu a tenisiek a pomedzi to vôňa dezodorantu. A ešte potuchnutý zápach špinavého oblečenia a nedojedený sendvič na tanieri pod posteľou. Veci porozhadzované po zemi – džínsy, topánky, riad a šálky – sa v tme rozplývajú.

Prižmúrenými očami hľadím na tienisté miesta v jeho izbe. Kiežby som si nenechal okuliare na nočnom stolíku, no aj tak vidím jeho známu postavu – dlhé končatiny rozťahnuté pod dekou, tmavé vlasy na vankúši. Už to nie je chlapec, no ani dospelý muž. Celé telo sa mi uvoľní od úľavy. Connor je v posteli. *Doma. V bezpečí.* Ako inak.

Odrazu na mňa doľahnú nostalgické spomienky na roky, keď som mu každý večer čítal rozprávku na dobrú noc, keď sa mnou chodil ako môj malý tieň. Boli sme nerozluční – hrali sme na záhrade futbalové zápasy otca a syna, videohry, pozerali *Mr. Beana* a *Star Wars* a čítali príbehy Roalda Dahla, kým sme ich nepoznali naspamäť. Teraz však radšej trávi čas so svojím bratrancom či s kamošmi a najčastejšie sa zveruje mame. Možno preto, že ho až tak nekritizuje. Pozerá na veci jeho očami a neodsudzuje ho. Hoci nie vždy všetko toleruje, počúva ho a neskáče mu do reči, ako to zvyčajne robievam ja. Mám pocit, že som sa ocitol na vedľajšej koľaji a čoraz častejšie pripomíname dve lode, ktoré sa míňajú po nociach. Niekedy ubehnú celé dni a my si vymeníme len pár slov. Je buď vo svojej izbe, zamknutý v kúpeľni, alebo skúpy na slovo pri jedálenskom stole. Alebo je proste *preč*.

No v nedeľu nadržanom o 3.09 na ničom z toho nezáleží, pretože môj chlapec je doma. Je vo svojej izbe, vo svojej posteli, tam, kde má byť. Všetko je v poriadku. Stojím medzi dverami a žmúrim do tmy na spiaceho syna.

V tejto chvíli som však nemal ani potuchy, ako veľmi sa mýlim.
Pretože som mal vedieť, že sa niečo deje. Mal som to vycítiť.
No nevycítil som.
Až kým nebolo príliš neskoro.

2

Strhnem sa zo spánku. Prebral ma sen, v ktorom som presvedčený, že vchodové dvere do domu sú otvorené. Keď ich idem zavtoriť, chodba vo sne je odrazu dlhšia, dvere sa vzdialia a ja nedočiahnem na kľučku.

Kým som sa osprchoval a obliekol, Laura si už bola zabehať. Líca jej zalieva červeň, telefón má pripevnený na ramene a dlhé gaštanovohnedé vlasy zviazané do vysokého chvosta. V kuchyni mi podá šálku čerstvej kávy z Nespressa, zatiaľ čo ona tú svoju už popíja.

„Dvojitá káva,“ zahlási. „Vyzeráš, že ju potrebuješ.“

„Vďaka.“ Káva je silná a čierna, jej vôňa mi otvára oči ešte skôr, než sa kofeín dostane do krvného obehu. „Vyzerám tak zle?“

„Žartujem, si svieži ako rybička.“

„Pochybujem,“ zahundrem. „Počula si Connora včera večer prísť domov?“

Laura sa posadí ku kuchynskému stolu a začne si rozväzovať šnúrky na teniskách.

„Písal mi. Ty si už spal. Prečo?“

„Nočné zakrádanie mu ide čoraz lepšie,“ skonštatujem. „Vôbec som ho nepočul.“

„To preto, že si znovu chrápal.“

„Nechrápal som.“

„Chcela som ťa trochu kopnúť, no potom si sa otočil.“

Laura sa na mňa usmieva. Sme spolu už vyše dvadsať rokov,

no stále neviem s istotou povedať, kedy si zo mňa uťahuje. Najmä takto zrána. Znovu som si odpil z kávy, šálku držím v dlaniach a opieram sa o kuchynský pult. Laura už otvorila dvojkrídlové francúzske okno na terasu, vôňa čerstvo pokosenej trávy a kvitnúcich kvetov vniká dnu s teplým vánkom, ktorý je predzvesťou ďalšieho krásneho letného dňa. Obloha je čisto modrá bez jediného mráčika.

„Connor prišiel pred večierkou, však?“ spýtam sa.

„Ako som povedala, napísal mi o polnoci, že je doma.“

„Ani ty si ho nepočula prísť?“

Laura na mňa vrhne nechápavý pohľad. „Ešte nikdy neprišiel po večierke, nie? O polnoci oznámil, že je doma, teda urobil, o čo sme ho žiadali. Verím mu.“ Neveriacky krúti hlavou. „Andy, vieš, že príde čas, keď mu *obaja* budeme musieť jednoducho dôverovať.“

Laura si vyzuje tenisky a pustí sa do záverečného strečingu. Jednu opálenú nohu vyloží na okenný parapet a rukou sa dotýka prstov na nohách.

Toffee, náš malý cavapoo, docupital do kuchyne s vôdzkou v papuľke, ktorú pustil na zem k mojim nohám ako nejaký obetný dar. Sedí s vyplazeným jazykom, pozerá na mňa svojimi veľkými čokoládovými očami a pomaly máva chvostom na kuchynskej podlahe.

Poškrabkám mu kučeravú svetlohnedú sršť za ušami.

„Viem,“ vyhlásim. „Viem to. Verím mu. Proste nechal svietiť nad vchodom, to je všetko.“

„Ak je to jediná naša starosť, tak myslím, že sme na tom dobre.“

V tomto má pravdu. A nepriznám sa, že som nášho syna kontroloval o tretej ráno, pretože by som vyzeral ešte paranoidnejšie. „Kde boli podľa teba minulú noc?“

„Myslím, že v lese Beacon Hill.“

Toffee počas nášho rozhovoru kamsi zmizol. Vracia sa s dohryzenou tenisovou loptičkou, ktorú mi hodí k nohám vedľa vôdzky a znova na mňa upiera zrak.

„O chvíľu ideme,“ ubezpečím ho a poškrabkám ho pod bradou. Beacon Hill poznám celkom dobre – je to jedno z Toffeeho obľúbených miest –, no chodievam tam len cez deň. „Čo tam vlastne v noci robia?“

Je to rétorická otázka. Obaja poznáme odpoveď. Connor a jeho bratranec Zac sú v tom veku, keď sú ešte príliš mladí na to, aby im naliali v krčme, no na druhej strane sú už príliš veľkí a nepokojní, aby sedeli v sobotu večer doma. Zopár ich kamarátov má falošný občiansky, podľa ktorého majú už osemnásť. Alebo im starší kamarát predal, požičal či daroval svoj predbežný vodičský preukaz s nekvalitnou fotkou, vďaka ktorému ich obslúžia v bare. Sú to však len výnimočné situácie. Väčšinou chodievajú na párty k niekomu domov, na narodeninové oslavy, spontánne akcie, keď niečí rodičia odídu preč – alebo chodia do lesa Beacon Hill.

Toffee sleduje každý môj pohyb, strihá ušami aj pri najmenšom geste smerom k vchodovým dverám. Nakoniec zdvihnem vôdzku zo zeme a on radostne štekne. V obývačke na pohovke sedí naša dcéra Harriet v tureckom sede a v harrypotterovskej pyžame s nápisom *Team Gryffindor* a s miskou čokoládových cereálií. Ako vždy má na hlave veľké slúchadlá eliminujúce hluk a vedľa nej leží otvorený laptop. Kocúr Pablo si vylihuje na jej kolenách a labky má otočené dohora.

„Harry, idem s Toffeem na prechádzku, pridáš sa?“

Žiadna reakcia. Zrejme ani len netuší, že pri nej stojím, pretože slúchadlá tlmia všetky zvuky naokolo. Čoskoro bude tínedžerka, no ešte stále je drobná a tenká. Vysoké spolužiačky ju už poriadne prerástli a vôbec ju nezaujímajú oblečenie, mejkap, TikTok či niečo z tých vecí, ktoré sa páčia dievčatám v jej veku. Možno nás to všetko čaká už čoskoro. No zatiaľ ju baví programovací klub, hra *Minecraft* a jej domáci miláčikovia, uprednostňuje džínsy a tričká, odmalička kategoricky odmieta nosiť sukne a zatiaľ svoj názor nezmenila. Preferuje chlapčenský zostrih svojich ryšavých vlasov, aby sa jej priveľmi nekučeraveli. Zdá sa, že je spokojná